

den Ændring, som Flertallet nu, ogsaa med Mindretallets Tilslutning, har opstillet, idet jeg gaar ud fra, at Overkriksretten vilde dømme med samme Retfærdighed, hvad enten dens Medlemmer bleve lønede med Honorarer for hver enkelt Sag, eller de bleve lønede med fast aarlig Betaling. Med Hensyn til de borgerlige Medlemmer gik Forslaget jo ud paa, at de skulde lønnes med et fast aarligt Honorar, medens man mente, at de militære Medlemmer kunde modtage Honorar for hver enkelt Sag. Nu er den Ændring, der her er stillet under Nr. 1, gaaet ud fra den Betragtning, at de militære Medlemmer af Overkriksretten og den borgerlige Stedfortræder samt de to militære Stedfortrædere i Stedet for et Honorar paa 50 Kr. for hver Sag bør have en fast aarlig Lønning af henholdsvis 600, 400 og 200 Kr., dog saaledes, at hvis Overkriksretten i et Aar ikke kommer i Virksomhed ved en af de militære Etater, saa bortfalder i det Aar Honoraret for vedkommende Etats militære Medlemmer og Stedfortrædere. Efter Ændringsforslaget faar saaledes den borgerlige Stedfortræder aarlig 400 Kr., uanset om han eller Retten har været i Virksomhed, ganske paa samme Maade som de ordinære borgerlige Medlemmer. Naar dette fastholdes, vil jeg henstille til Udvalget, om det ikke var rettest inden tredie Behandling at stille et Ændringsforslag om, at den borgerlige Stedfortræders Honorar indføres i Lovforslagets § 1, hvor der er Tale om Honorarer til de borgerlige Medlemmer af Overkriksretten. Dette kan ske blot ved en Tilføjelse til Paragraffen om, at den borgerlige Stedfortræder erhoder 400 Kr. Der staar ikke udtrykkeligt i Udvalgets § 2, at det her omhandlede Honorar er aarligt, men jeg forudsætter, at det er Mening, og henstiller derfor til Udvalget, om det ikke er rettest for en Ordens Skyld at indføre en Bemærkning derom i Forslaget. Da hele Udvalget er enigt om Forslagets Affattelse, saa skal jeg ikke gøre videre Indsigelse derimod. Hensigten har været at faa en Nedsættelse i de Udgifter, der følge af Overkriksretten. Da Forholdet faktisk har været det, at der i de Aar, vi have haft Overkriksretten, ikke har verseret nogen Sag for den sømilitære Ret, saa finder jeg det i og for sig ganske naturligt, at Honoraret bortfalder, for saa vidt der i et Aar ikke har været nogen Sag for vedkommende Ret.

Brandes: Ved første Behandling af denne Sag forbeholdt jeg og mine Partifæller os vor Stilling til den, naar Lov-

forslaget kom til endelig Afgørelse. Nu er der her stillet Ændringsforslag af Udvalget, og jeg vil tillade mig at fraraade det, thi det gør ganske sikkert Lovforslaget ringere, end det er. Ændringsforslaget gaar ud paa, at i Stedet for, at der, som der stod i Lovforslaget, skulde tildeles de militære Medlemmer Honorar for hver enkelt Sag, skulde de fremtidig lønnes med et aarligt Honorar for deres Virksomhed. Det er jo klart, at dermed indskrænker man det, som var Formaalet ved selve Lovforslagets Forelæggelse, nemlig dette, at man skulde søge at spare paa Overkriksretten. Den højtærede Ordfører sagde — det forekom mig lidt spydigt — til Mindretallet, at dets egentlige Formaal var kun at spare, og stillede øjensynligt dette i Modsetning til sit eget mere ophøjede Formaal, det at gennemføre et Princip. Men fra Regeringens Side har Formaalet med Lovforslaget kun været at indføre en vis Sparsommelighed med Hensyn til Omkostningerne ved Overkriksretten. Naar Forholdet nu skal ordnes saaledes, at Medlemmerne skulde lønnes aarligt for deres Virksomhed, saa kan det i alt Fald blive bekosteligere, end naar de skulde betales med et vist Honorar for hver Sag. I Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag ere de Sager, der kunne beregnes at komme for Overkriksretten, gjorte op til gennemsnitlig 13 for hvert Aar, men givet er det jo ikke, at det bliver 13, det kan tænkes at blive mindre. Hvis det bliver mindre, saa vil Ændringsforslaget gøre selve Loven bekosteligere, end den vilde være uden det. Det er min Grund til at ville stemme imod det. Det undrer mig noget, at den højtærede Forsvarsminister har strakt Gevær — jeg vil benytte det militære Udtryk for at glæde ham — og ikke snarere har stillet sig imod det, thi det gaar i Virkeligheden imod, hvad der var hans Formaal. Derimod har Ordføreren gjort gældende, at her var et Princip, som man skulde vogte, og dette Princip var, at Dommerne ikke skulde føle sig kaldede til at fælde Dom blot for at tjene derved. Han hævdede dette ved en Henviisning til Fortiden, hvor Dommerne direkte fik Del i den Bøde, der blev paalagt den dømte. Dette kan dog vist ikke sammenstilles med det foreliggende Forhold. Dommerne skulde jo ikke have deres Honorar gennem den Bøde, der paalægges, og de Sager, der bringes for Overkriksretten, ere ikke i den Forstand afhængige af Dommeren, at han overhovedet bestemmer, om en Sag skal for Overkriksretten eller ikke. Hvis han gjorde det, saa kunde jeg